

Sygn. akt III CSK 422/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa F. sp. z o.o. w K.

przeciwko B. [...] S.A. w K. w upadłości likwidacyjnej i Instytutowi [...] Polskiej Akademii Nauk w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 18 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej Instytutu [...] Polskiej Akademii Nauk w K.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 28 maja 2014 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od Instytutu [...] Polskiej Akademii Nauk w K. na rzecz powoda koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 3.600 (trzy tysiące sześćset) złotych.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanego Instytutu [...] Polskiej Akademii Nauk w K. od wyroku Sądu Apelacyjnego w K. zważyć należy, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających ewentualne uchybienia, ponieważ tę funkcję realizują zwyczajne środki zaskarżenia i skarga o wznowienie postępowania. Skarga kasacyjna służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku na pierwszej za wskazanych wyżej przesłanek obliguje skarżącego do sformułowania istotnego zagadnienia prawnego, wskazania argumentów prawnych prowadzących do rozbieżnych ocen prawnych oraz przedstawienia własnego stanowiska. Wywód ten powinien być zbliżony do przyjętego przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, niepubl.). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione wtedy, gdy problem prawny nie został

jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., II UK 400/09).

Wskazane przez skarżącego przyczyny kasacyjne sformułowane na tle art. 647¹ § 2 i 5 oraz art. 60 i 65 k.c. dotyczą zgody inwestora na zawarcie umowy z podwykonawcą jako przesłanki solidarnej odpowiedzialności wykonawcy i inwestora za zapłatę podwykonawcy wynagrodzenia za zrealizowane przez podwykonawcę roboty budowlane. Zagadnienia te nie są jednak kwestiami prawnymi nowymi i dotychczas w orzecznictwie nierozstrzygniętymi, które mogłyby mieć istotne znaczenie dla innych spraw o podobnym stanie faktycznym, który zresztą w rozpoznawanej sprawie był raczej typowy. Problematyka wykładni art. 647¹ k.c. jest przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego (por. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2008 r., III CZP 6/08, OSNC 2008, nr 11, poz. 121, wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 stycznia 2009 r., II CSK 417/08, niepubl., z dnia 4 lutego 2011 r., III CSK 152/10, niepubl. z dnia 6 października 2010 r., II CSK 210/10, Biul. SN 2010, nr 12, poz. 16, z dnia 27 czerwca 2013 r., III CSK 298/12, niepubl., z dnia 24 stycznia 2014 r., V CSK 124/13, OSNC-ZD 2015, nr 1, poz. 15).

Nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawa ani nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy wyraził już swój pogląd we wcześniejszym orzecznictwie, a nie zachodzą wykazane przez skarżącego i umotywowane przez niego okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu. Ponadto rozstrzygnięcie zagadnienia prawnego lub wątpliwości interpretacyjnych nie może się sprowadzać do odpowiedzi na zarzuty skarżącego skierowane pod adresem zaskarżonego orzeczenia ani też do odpowiedzi na wątpliwości skarżącego, które można wyjaśnić za pomocą obowiązujących reguł wykładni bądź w drodze prostego zastosowania przepisów (por. postanowienie SN z dnia 23 marca 2012 r., II PK 284/11, niepubl.).

W tym stanie rzeczy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

[1.0]